

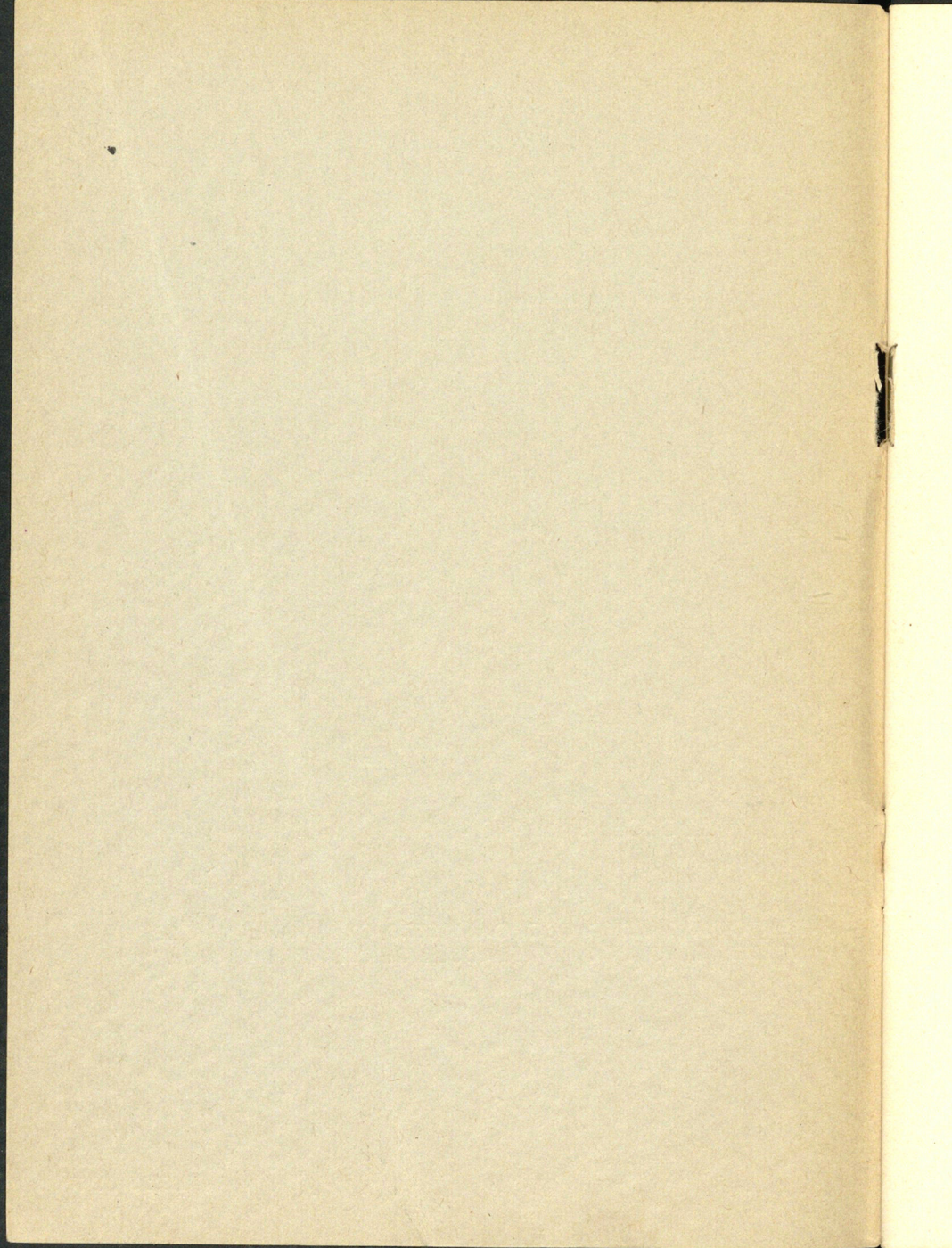
HEDENDAAGSCHE NEDERLANDSCHE SCHILDERKUNST

22 DECEMBER 1940 - 19 JANUARI 1941

TENTOONSTELLING GEORGANISEERD OP INITATIEF VAN DE
VEREENIGING VOOR VREEMDELINGENVERKEER UTRECHT

PRIJS 25 CENT

Kein Lebendiges ist ein Eins
Immer ist's ein Vieles.

Goethe

TENTOONSTELLINGSCOMMISSIE

Mr. J. MILIUS

(voorzitter van de Ver. voor Vreemdelingenverkeer
Utrecht) Voorzitter.

Dr. W. C. SCHUYLENBURG }
Jkvr. Dr. C. H. DE JONGE } Directie Centraal Museum.

D. HANNEMA,

Directeur Boymans Museum Rotterdam.

B. J. KERKHOF,

voorzitter v. d. Vereeniging „Kunstliefde”.

J. M. FENTENER VAN VLISSINGEN.

JAN ENGELMAN.

JOS. DE GRUYTER.

J. C. WILBRENNINCK

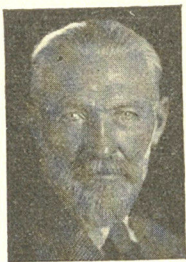
(Directeur Ver. voor Vreemdelingenverkeer Utrecht),
Secretaris.

De biografische bijzonderheden in dezen catalogus zijn geschreven door Jos. de Gruyter.

Op 28 December en 14 Januari
zullen lezingen worden gehouden
betreffende de tentoongestelde werken,
respectievelijk door Jan Engelman en Jos. de Gruyter.

Deze lezingen zullen plaats vinden
in de Kapel van het Centraal Museum
des middags te 2 uur.

Voor inlichtingen omtrent verkoop van schilderijen gelieve men zich te wenden tot de
Directie van het Centraal Museum.

Kees van Dongen, geboren te Delfshaven in 1877, was leerling van de Rotterdamsche Academie en vertrok in 1897 naar Parijs. Hij vestigde zich aldaar en liet zich in 1929 naturaliseeren tot Fransch burger, maar wij rekenen hem niettemin graag tot de Nederlanders. Kennelijk door de „fauves” (Matisse e.d.) beïnvloed, treft zijn werk desondanks door een bij tijden schril en sarcastisch realisme, waaruit zijn Noorde-

lijke herkomst spreekt. Zijn kunst, visueeler dan die van Matisse, heeft veel allure en paart een breede, bondig saamgevatte vormgeving aan een verfijnd en gewaagd coloriet. Soms is de voordracht luchtig en geestig, op lyrisch-decoratieve wijze tot het uiterste vereenvoudigd, maar ook dan blijft de mentaliteit samengesteld. Schilder van bloemstukken en van de mondaine parken, de courses, enz. is Van Dongen vooral een opzienbarend vertolker der moderne figuur. Zijn vaak uitdagende, schier harde schilderwijze spreekt van parate verzekerdheid en geoefendheid.

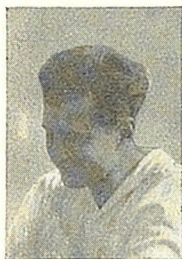
1. „**Luisa**”, olieverf,
verz. Frans Buffa en Zonen, Amsterdam.
2. **Halfnaakt**, olieverf,
verz. Frans Buffa en Zonen, Amsterdam.
3. „**Rappoport**”, olieverf,
Museum Boymans, Rotterdam.
4. **De vader van den kunstenaar**, olieverf,
Stedelijk Museum te Schiedam.

Delfs-
Rot-
1897
ar en
n tot
hem
nders.
atisse
leson-
a sar-
orde-
Ma-
evatte
is de
ze tot
aliteit
daine
ozien-
ende,
d en

Kees van Dongen

Luisa

Charles Eyck, de beweeglijke en veelzijdige Limburger, die van zijn tiende jaar af doof is geweest, werd in 1897 te Meerssen geboren. Hij werkte van 1911 tot '16 op een fabriek in Maastricht. Veel heeft hij te danken aan den Belgischen schilder Van Puyenbroek, in 1917 ontmoet, en aan prof. Der Kinderen, onder wien hij te Amsterdam op de Rijksacademie werkte. Hij kreeg den Prix de Rome in 1922 en bestudeerde gedurende

een jarenlang verblijf in Italië de Siëneesche School, Fra Angelico en de mozaïeken te Ravenna. Ook bereisde hij geheel Europa. Zijn schilderwerk rijk aan temperament, zij het weleens haastig in de uitvoering, werd beïnvloed door moderne Fransen als Utrillo; men dient het te zien als aanvullende verrijking eener ongehoorde productiviteit op ander gebied. Zijn wandschilderingen, ramen en mozaïeken toch zijn even vaardig als bezielend en spreken van een onbetwistbaar decorateurstalent, in het religieuze geworteld. Als echte Limburger haat hij de plichtmatigheid.

5. Portret Gisele W. v. d. G., olieverf, 1940.

6. Stadsbeeld, olieverf, 1940.

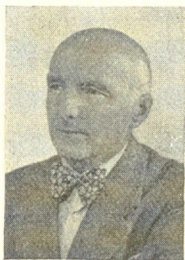
7. Winter, olieverf, 1940.

eel-
nde
te
011
ht.
gi-
017
en,
de
rix
lu-
ra
eel
ns
n-
ij-
ijn
lig
nt,
de

Charles Eyck

Portret Gisele W. v. d. G.

Leo Gestel werd 1881 te Woerden geboren en kreeg reeds vroeg schilderlessen van zijn vader Willem Gestel. Hij volgde avondklassen op de Rijksacademie te Amsterdam en deed in 1903 eindexamen der Rijksnormaalschool voor Teekenonderwijzers. Talrijke reizen en wisselingen van woonoord: Parijs, Bergen, Spanje, opnieuw Bergen, de Beemster, Duitschland, Italië, Vlaanderen en ten slotte Bla-

ricum. Talrijke invloeden ook, die steeds zelfstandig verwerkt werden. Gestel toonde zich aanvankelijk een spontaan cubist, sedert ongeveer tien jaren beweegt hij zich in de richting van een romantisch archaïsme, met trekken van het naïeve en het monumentale. Er zijn aanrakingspunten met Belgen als Gustaaf de Smet en Tytgat in zijn sardonische visscherstronies en zijn verdroomde, teeder statige vrouwegestalten, in een kleur die parelmoerig fijn kan zijn. Gestel deformeert graag en veroorlooft zich vele vrijheden, maar zoekt gelijktijdig een strenge innerlijke ordening. Hij gebruikt veelvuldig pastel, gouache of tempera.

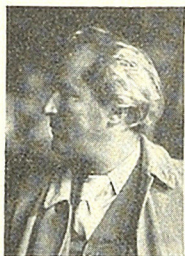
8. **Gooilanders**, pastel, 1932.
9. **Staande vrouw**, pastel, 1932.
10. **Drie koppen (Spakenburg)**, tempera en pastel, 1934.
11. **Bloemen**, olieverf, 1939.
12. **Bloemen**, olieverf, 1939.

o-
en
de
te
en
n-
en
je,
h-
a-
kt
st,
an
et
af
jn
a-
oft
er-
of

Leo Gestel

Bloemen

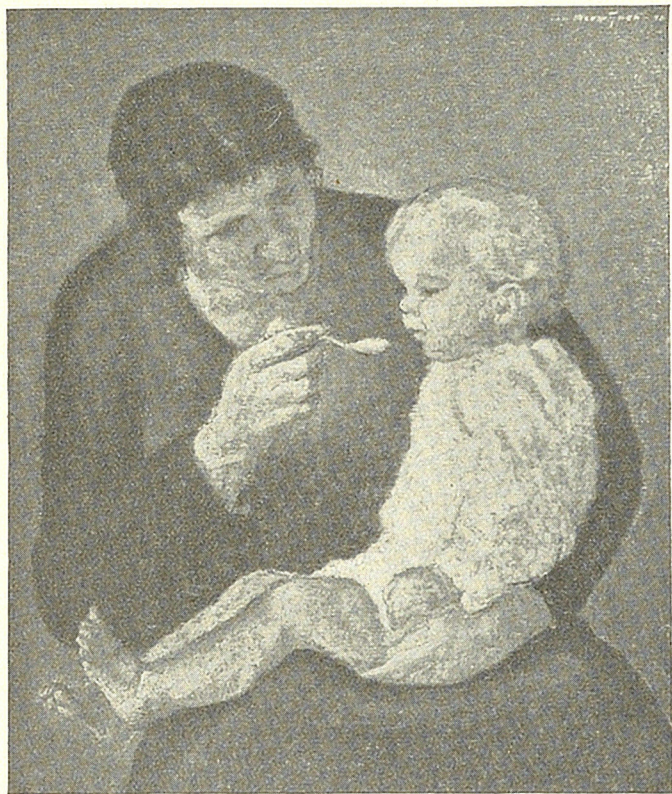

Jan van Herwijnen werd 1889 geboren in een arbeidersgezin te Delft. Elf jaren oud ging hij van school, de kost verdienen. Na veel omzwervingen in binnen- en buitenland hervinden wij hem in 1911, aan het copieren in het Rijksmuseum te Amsterdam; de criticus Steenhoff ziet wat hij doet en moedigt hem aan. In 1918 debuteert hij met een reeks figuurteekeningen, portretten van mannen en vrouwen uit het volk, in vlakke grijze tinten

en naakte expressieve contouren. Daarop volgen de *Blinden* en *Krankzinnigen*, genadeloos tot het uiterste. Zoekend te ontkomen aan zijn ondraaglijk geworden ethisch-sociale obsessies trekt hij naar het Zuiden, gelijk Van Gogh het vóór hem deed. Het vroege schilderwerk is dramatisch en realistisch, het latere op beschouwelijke wijze lyrisch, verwant aan Cézanne en de Oost-Aziaten. Op een „blauwe” periode volgen de verdroomde en dichterlijke landschappen, stilleven en figuurstukken van den laatsten tijd, innig en wijd en eenvoudig-menschelijk.

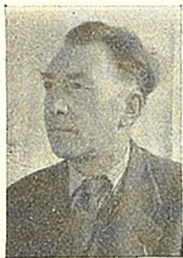
13. *Oranjeappels*, olieverf, 1940.
14. *Stilleven*, olieverf, 1940.
15. *Herfstlandschap I*, olieverf, 1940.
16. *Herfstlandschap II*, olieverf, 1940.
17. *Moeder en kind*, olieverf, 1940.

oren
aren
rdie-
nen-
911,
n te
ziet
1918
eke-
rou-
nten
n en
ont-
ssies
eed.
tere
a de
nde
van

Jan van Herwijnen

Moeder en Kind

Germ de Jong werd in Friesland te St. Jacobi-Parochie geboren, in het jaar 1886. Hij volgde de Quellinusschool (1902 tot '05) en werkte op de Rotterdamsche en vooral de Amsterdamsche Academie (tot 1910), voorts in Berlijn en Dusseldorf. Tien jaren was hij in Parijs, waar hij duurzame Fransche invloeden onderging, en hij zwierf veel in Italië, Spanje, Noord-Afrika. In recente tijden kwam „de verwaarloosde prui-

menboom”, naar hij zichzelf eens kenschetste, tot rust en bloei in de omgeving van Schoorl. Men kent etsen, litho's en houtsneden van zijn hand, maar hij onderscheidt zich vooral als schilder van landschap en bloemstuk in een teeder feestelijke, on-zware en fijn genuanceerde kleur. De vormbepalingen zijn zonder nadruk gegeven, het werk leeft van uit de altijd milde en vlietende ontroeringen van licht en kleur. Een wezenlijk, wellicht te weinig geschat artist.

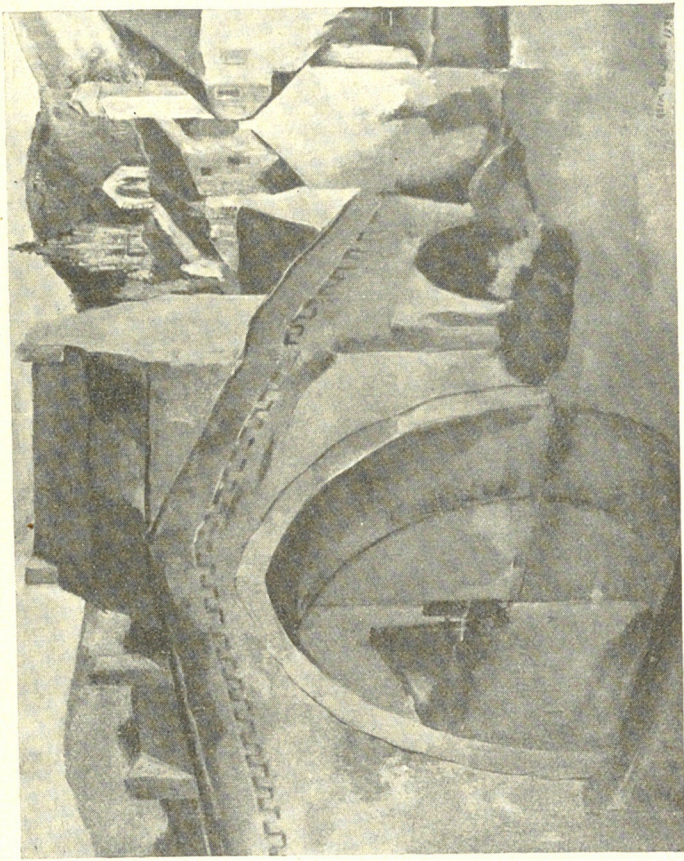
18. **De brug, Zuid-Frankrijk**, olieverf, 1938.

19. **Em-brun, Zuid-Frankrijk**, olieverf.

20. **Stilleven met fasant**, olieverf, 1939.

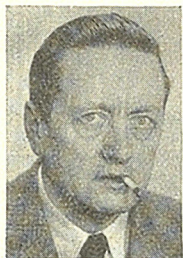
21. **Bloemen en Bergen**, olieverf, 1939.

22. **Voorjaarsbloemen**, olieverf, 1940.

De Brug

Germ de Jong

Toon Kelder, Rotterdammer van geboorte (1894), studeerde aan de Rotterdamsche en de Haagsche Academie. Na zijn huwelijk in 1925 vertrok hij voor een jaar naar Spanje, later reisde hij herhaaldelijk naar België en Frankrijk. Zijn vroegste roebuust realistische periode met een overheersing van bruinen of grijzen, sloot zich min of meer aan bij de „Bergensche School”. Omstreeks 1930 kwam onverhoeds een wending naar het verfijnde en

verijlde, een tasten naar gracieuze en aanvankelijk bleke droomgezichten, in smeltend opaliserende kleur. In later jaren opnieuw een keer, ditmaal geleidelijk, naar het volle en zware, het somptueuze. Kelders muzikaal idioom is dat van het orkestrale geluid, het overvloedige klankvolume, hoe bezadigd en gedragen ook. Een aparte, romantische figuur, die van de oude Venetianen leerde. Kundig schilder van stillevens en bloemstukken, portretten, talrijke naakten, en een reeks van boeiende Don Quichotte-verbeeldingen, in een zeldzaam rijpe, harmonische kleur.

23. **De familie**, olieverf, 1939.

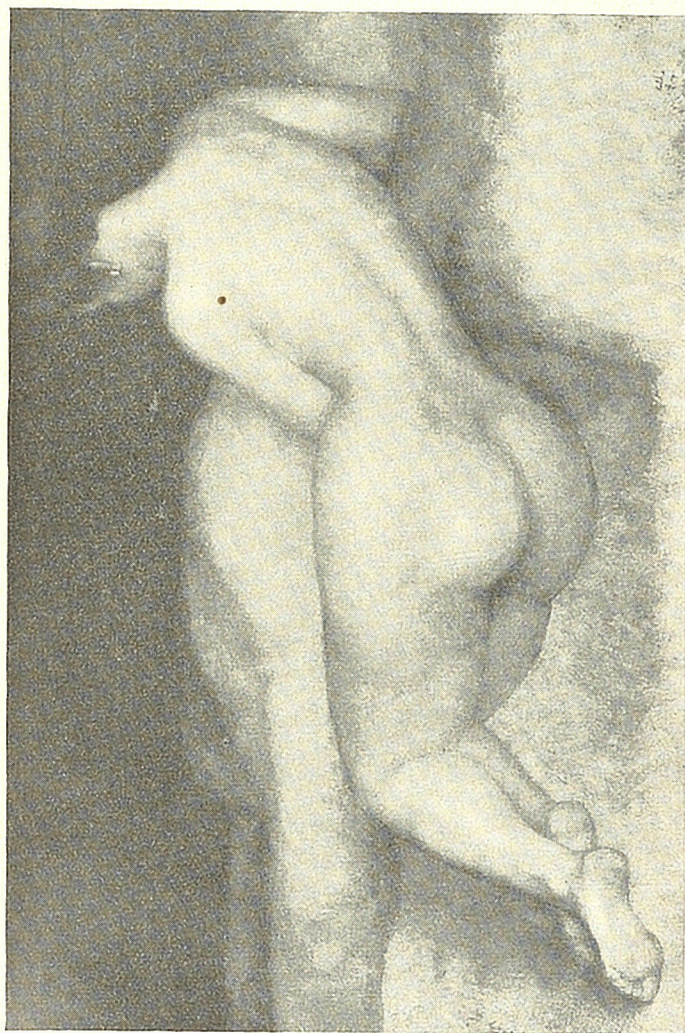
24. **Renée met vruchten**, olieverf, 1940,
verz. dr. J. Drost, Rotterdam.

25. **Don Quichotte**, olieverf, 1940.

26. **Stilleven**, olieverf, 1940.

27. **Rustend naakt**, olieverf, 1940.

orte
sche
we-
aar
aar
ro-
ver-
oot
che
ver-
en
om-
op-
re,
tes-
en
nde
m-
nde
ni-

Toon Kelder

Rustend naakt

Pyke Koch, in 1901 te Beek bij Nijmegen geboren, ving pas betrekkelijk laat aan met schilderen. Hij had geen schilders-opvoeding in feitelijken zin, maar volgde „colleges in schilderkundige chemie” bij dr. J. J. Lijnst-Zwikker. In 1929 reeds ontstond zijn Bertha van Antwerpen, brutaal-realistisch op onverbiddelijke en wrange wijze; daarnevens schilderde Koch satyren als Avant-guerre van twee jaren later. In deze eerste periode boeien

hem de nachtzijden van het leven, gelijk dit op andere en tegen-gestelde wijze voor de z.g. surrealisten geldt. Het portret van het jongetje Mees uit 1933 beteekent een keer, een verzachting en verruiming der geestelijke instelling. De uiterst nauwlettende, als gepolitoerde schilderwijze wordt fijner en plastischer, mede onder invloed van de studie der groote Italianen. Deze doelgerichte Utrechtenaar rekent men tot de groep van neo-realisten, die de schilderkunst in een impasse waanden en radicale vernieuwing zochten op wetenschappelijk betrouwbare, ambachtelijke basis.

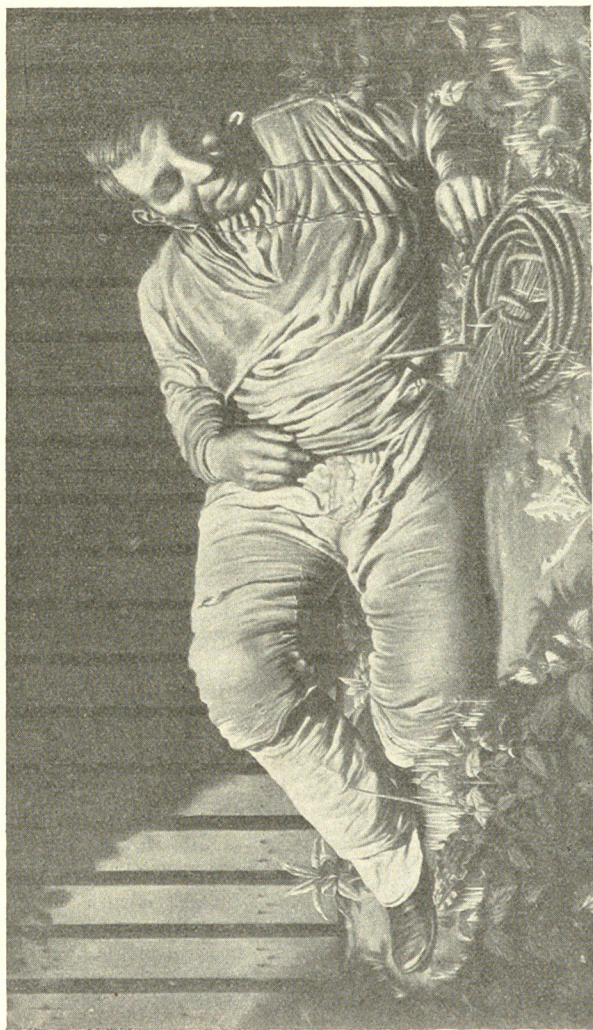
28. **De Schoorsteenveger**, olieverf, 1936,
particulier bezit.

29. **Zelfportret**, olieverf, 1938,
Centraal Museum, Utrecht.

30. **Polka Mazurka**, olieverf, 1938.

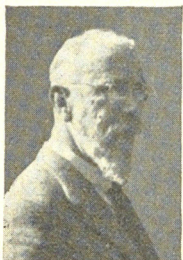
31. **Portret v. d. heer J. M.**, olieverf, 1940,
verz. J. Mees, Rotterdam.

gen
aan
ers-
gde
bij
eeds
pen,
en
erde
wee
eien
en-
van
ing
nde,
ede
ge-
ten,
ver-
nte-

Pyke Koch

schoorsteenveger

Dirk Nijland, de 1881 te Dordt geboren schilder-graphicus, was een leerling van Der Kinderen en van de Amsterdamsche Kunstnijverheidsschool. Hij werkte omstreeks 1900 achtereenvolgens in Rotterdam, Brussel en Parijs, en kende Toorop, Steinlen en Dupont, die vermoedelijk eenigen invloed hadden; uit latere werken blijkt soms zijn bewondering voor Van der Leek. Nijland is een typische Nederlander, een beschouwelijk en hard-

nekkig realist, met een liefde voor de ruimte en het water, voor de zee, de vaarten, de dijken en havenhoofden, de vlakke, strakke polders. Ook zijn stillevens zijn veelal samengesteld uit voorwerpen, die in een verband staan tot de scheepvaart, als wilde hij de aparte sfeer der maritieme bedrijvigheid in het binnenkamersche behouden. Schijnbaar stug en koel, spreekt dit werk van kunde en karakterrijke overgave; het kan onverwacht breed zijn en kent momenten van stillen humor. In den laatsten tijd won het aan zuiver-schilderkunstige waarden.

32. Stilleven Lloyd's registers, olieverf, 1928.

particulier bezit.

33. Stilleven lithographische steen, enz., olieverf, 1929,

particulier bezit.

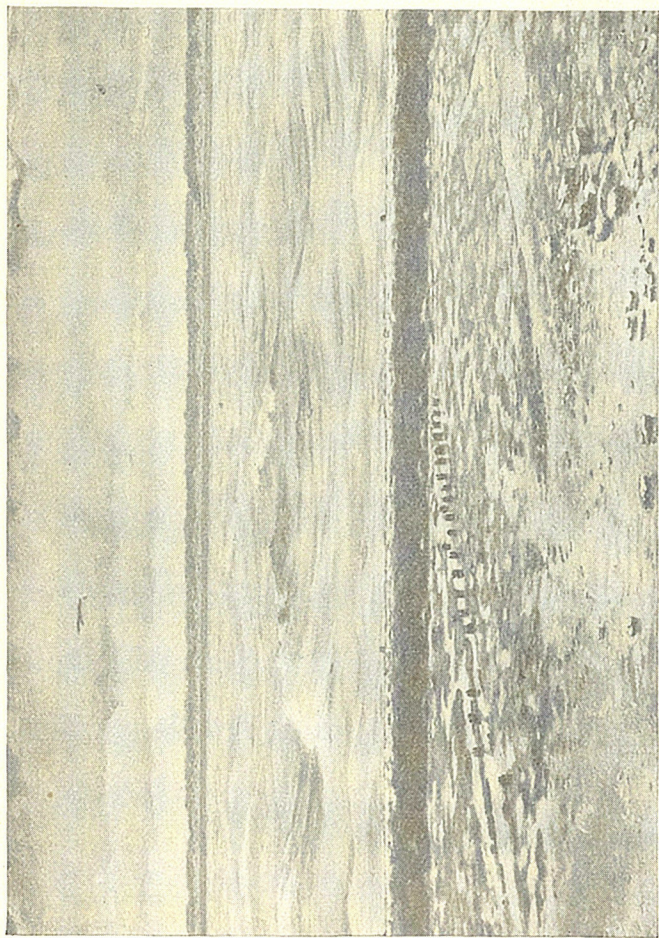
34. Stilleven met Friesche vlag, olieverf, 1937,

particulier bezit.

35. Waterweg, olieverf, 1938,

kunsthandel Nieuwenhuizen Segaar, Den Haag.

36. Portret mevr. M.-B., olieverf,

Dirk Nijland

Waterweg

Coba Ritsema werd in 1876 te Haarlem geboren. Zij was leerlinge van de Haarlemsche Kunstnijverheidsschool (1891 tot '93) en van de Amsterdamsche Academie (1893—'97); vervolgens werkte zij onder leiding van haar broeder en van den grooten Breitner, wiens tradities zij in veel opzichten waardig wist voort te zetten. Een begenadigde schilderes in den impressionistischen trant, schilderes voornamelijk van figuren en bloemen. Aan een breed en bondig boetseerenden toets

paart zij een zuivere en „gevoede” kleur, die zoowel sober en voornaam als rijk en sprekend kan zijn. Zij dateert haar werken niet, maar het getoonde Meisje in 't wit zal van omstreeks 1925 zijn, de Azalea van zes of zeven jaren later. De recente levensgretige Gladiolen (1939) en Glazen stolp (1940) bewijzen, dat mej. Ritsema, het klimmen der jaren ten spijt, „is still going strong”.

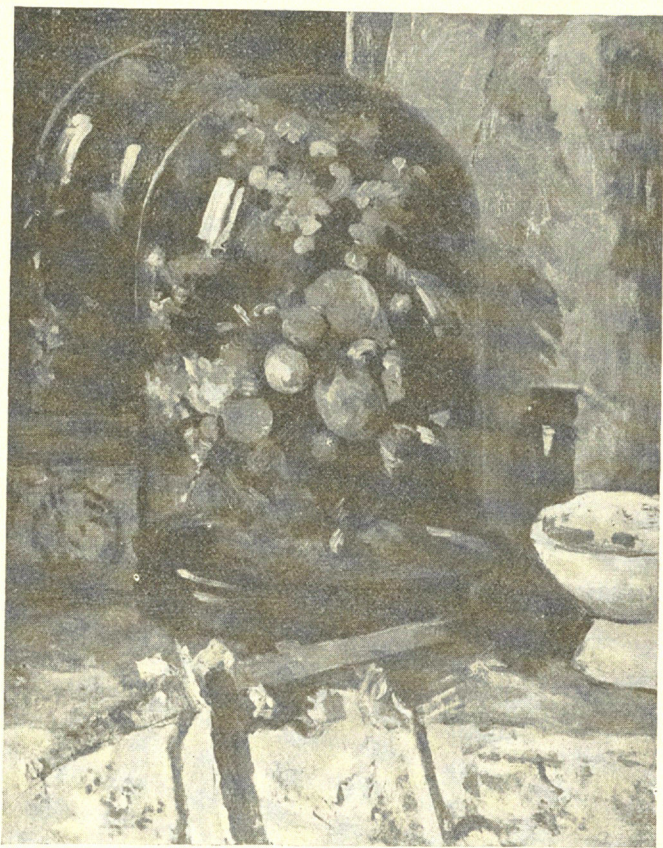
37. Meisje in 't wit, olieverf.

38. Moeder van de schilderes.

39. Japansche Azalea, olieverf.

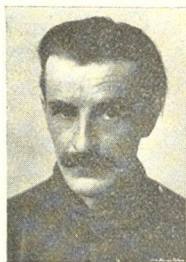
40. Gladiolen, olieverf.

41. Glazen stolp met vruchten, olieverf.

Coba Ritsema

Stilleven met Stolp

C. F. Roelofsz, geboren 1897, vertrok als jonge man naar Indië en was enkele jaren later in Zuid-Amerika (Argentinië vooral), waar hij „van alles” aanpakte en een zeer bewogen leven had. Te Milaan kwam hij in 1927 in aanraking met den begaafden Italiaanschen futurist Carrà, die hem aanspoorde tot schilderen. Evenals Kristians Tonny kan men Roelofsz een surrealist noemen, indien het woord althans in den ruimen, niet-

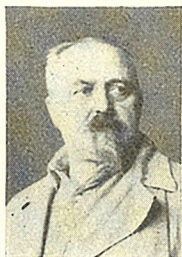
programmatischen zin wordt begrepen; in beider kunst zijn werkelijke en onwerkelijke elementen op niet te ontwarren wijze verweven. Maar in tegenstelling tot den Noordelijken Tonny, roept Roelofsz gedachten op aan het klassieke Zuiden. Hij is begaafd allereerst als wandschilder en ontwerper voor het toneel, terwijl zijn suggestieve pentteekeningen voor weekblad en maandschrift, even beklemmend als bekorend, meer algemeene bekendheid verwierven. Een eigenzinnig schilder, begiftigd met een zwaarmoedige phantasie, die het kleine formaat mint en alle bravoure mijdt.

- 42. **Opstanding**, tempera, 1938.
- 43. **Harlekijn**, tempera, 1940.
- 44. „**In Flandern reitet der Tot**” tempera, 1940.
- 45. **De Sigarenwinkel**, tempera, 1940.
- 46. **La Bourrée**, tempera, 1940.
- 47. **Saltimbanque**, tempera, 1940.
- 48. **De zeven hoofdzonden**, teekening, 1940.

C. F. Roelofs

Harlekijn

Jan Sluifers is zonder twijfel de populairste schilder hier te lande; een figuur van groote veelzijdigheid en vitaliteit, die zijn vermogens niet ophoopte in enkele sporadische meesterstukken, maar deze kwistig uitstrooid in een haast onoverzienbare reeks van stillevens, interieurs, landschappen, portretten, naakten, figuurcomposities of figurale phantasieën. Geboren te Den Bosch in 1881, was deze uitbundige van Brabantsche herkomst.

Hij volgde de Amsterdamsche Academie en won in 1904 den Prix de Rome, hem later weer ontnomen vanwege zijn te grooten vrijheidszin. Inmiddels zag hij Parijs, Italië en Spanje. Uitgaande vooral van Lautrec en Van Gogh, heeft Sluifers zich via een cubistisch „fauvisme” ontwikkeld naar het sarcastisch en somber realisme van zijn Staphorster periode (1915, '16); vervolgens teekenen zich neo-classieke en neo-naturalistische neigingen af in dit zeer samengesteld oeuvre. In den laatsten tijd een milder worden van de levensvisie. Onovertroffen is Sluifers in zijn verbeeldingen van het kinderleven.

49. Portret van mevr. G. S., olieverf.

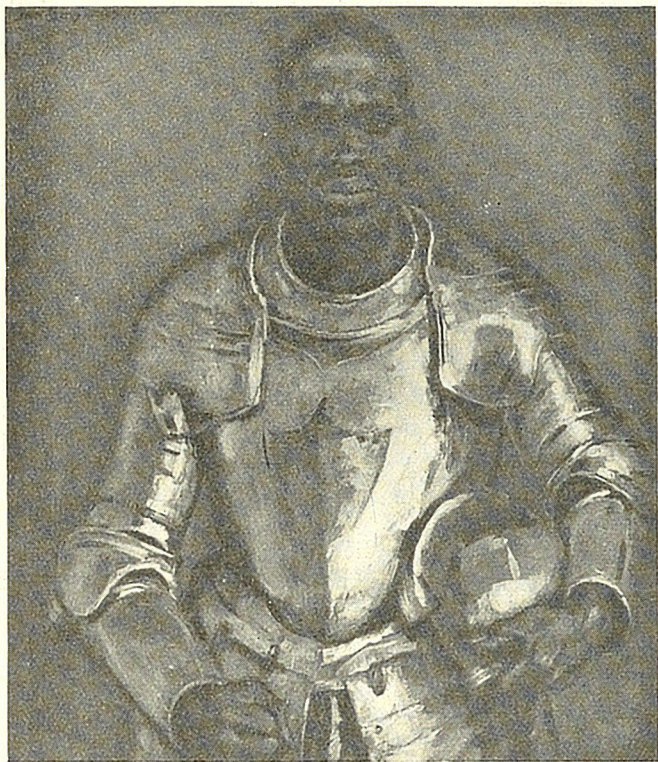
50. Staand naakt, olieverf.

51. Zittend naakt, olieverf.

52. Neger in harnas, olieverf.

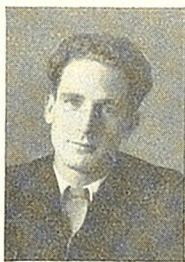
53. Zonnebloemen, olieverf,

Deze werken zijn alle uit recente jaren.

Jan Sluijters

Neger in Harnas

Kristians Tonny, geboren te Amsterdam in 1907, vertrok op zijn vijfde jaar naar Parijs, kreeg tekenlessen van zijn vader en stelde reeds op zijn twaalfde tentoon. Omstreeks 1931 in Marocco; bracht in recente jaren een reeks wonderlijke tekeningen mee uit Mexico. Het vroege werk had een surrealistisch karakter: vormverschijningen van het onbewuste werden snel vastgelegd, op min of meer automatische wijze, dus zonder de ge-

bruikelijke contrôle van het verstand. Een overbevolkte, krioelende wereld van Middeleeuwsche gestalten, monnikken, krijgers en goochelaars, voorts paarden, apen en groteske spookwezens, met herinneringen aan Bosch en Breughel. De vroege doeken waren statischer en decoratiever, nogal ongelijk. Geleidelijk echter heeft deze fameus knappe tekenaar zijn schilderwerk hooger opgevoerd, het graphisch vlakke aanzien ervan maakte plaats voor een schilderkunstige en atmosferische zeggingswijze, bij benadering verwant aan Redon. Een bovenzinnelijk phantast, met een scherp oog voor realiteiten die hem interesseeren.

54. Schildpadden en vogel, olieverf, 1936.

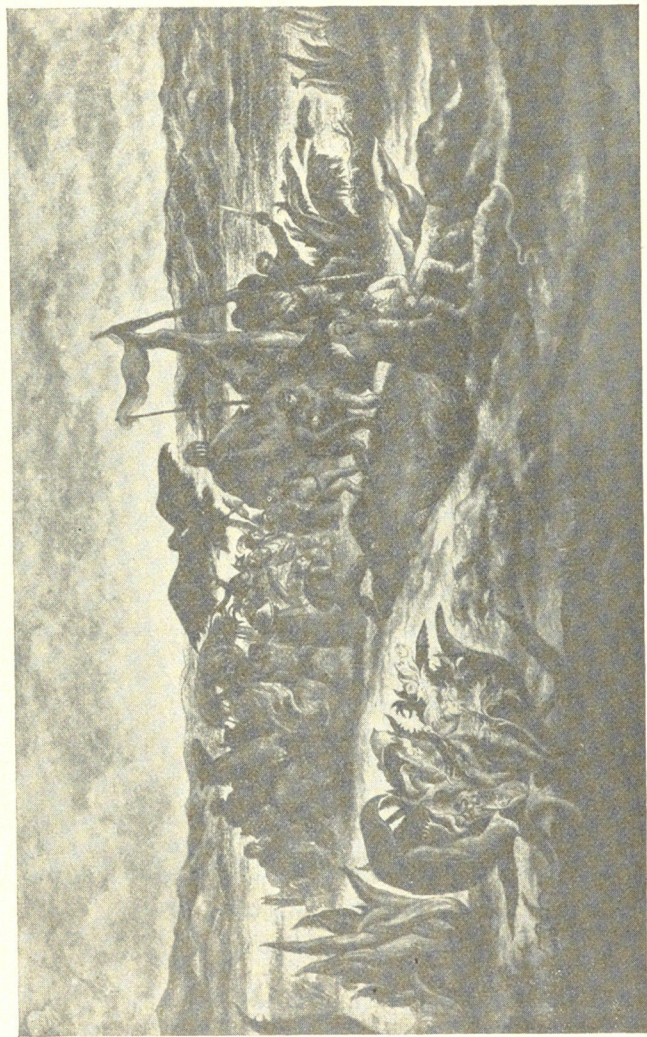
55. „Champignon parapluie”, aquarel en dekverf, 1937.

56. „Le Germe”, tempera, 1937.

57. De Optocht, olieverf, Dec. 1938.

58. De herfst, tempera, 1939.

Deze vijf werken: inzending kunsthandel Bennewitz, Den Haag.

Kristians Tonny

De Optocht

Charley Toorop, dochter van Jan 'Toorop en moeder van den schilder Edgar Fernhout, werd 1890 te Katwijk aan Zee geboren. Haar vroege werken toonden eenigen invloed van Van Gogh, wellicht ook van Redon. Geleidelijk ontwikkelde zij haar eigen markanten stijl, die vooral kloek en onvoegzaam is, nadrukkelijk plastisch op veralgemeende wijze, ten deele verwant aan dien van Chabot. Zij is allereerst schilderes van den mensch

in groepverband: van het gezin, de werkgroep, de „Maaltijd der vrienden” e.d. Haar figuren zijn sterke typeeringen eer dan portretten, meestal meer dan levensgroot en saamgedrongen op in verhouding kleine doekoppervlakten. Geen realisme, wel op realiteiten gebouwd; een strenge, bewuste schilderwijze, expressief en schematisch gelijktijdig. In de laatste jaren won het stillevens of bloemstuk aan beteekenis. Het vertoont eenzelfde hardnekkigen stijlwil, een verwante martiale verzekerdheid en drang tot heldere monumentaliteit, maar het is vaak argeloozer, bloeiender, ontspannener.

59. Walcherensche Boer. olieverf, 1939.

Rijksbezit.

60. Flesch met boek, olieverf, 1939.

Kunsthandel Van Lier, Amsterdam.

61. Stillevens met bierflesschen, olieverf, 1939.

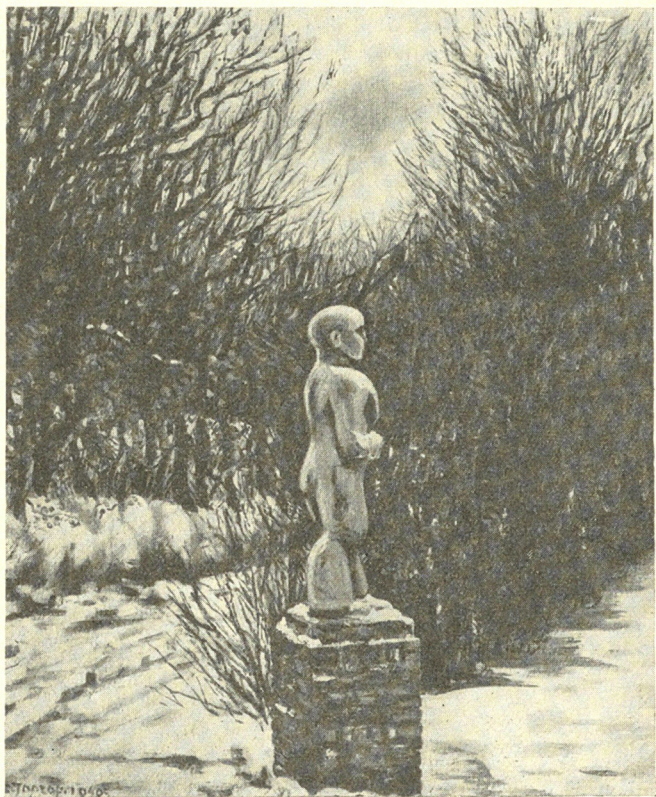
Verz. A. Bloembergen, Bilthoven.

62. Tuin in sneeuw, olieverf, 1939—'40.

Kunsthandel Nieuwenhuizen—Segaar, Den Haag.

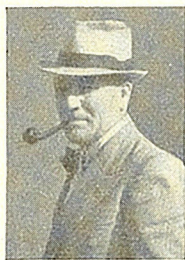
63. Zelfportret met bontkraag, olieverf, 1940.

Verz. C. Dekker, Wassenaar.

Charley Toorop

Tuin in Sneeuw

Jan Wiegers, geboren te Kommerzijl in 1893, genoot zijn opleiding aan de Academie Minerva te Groningen en werkte later nog op de Rotterdamsche Academie onder Van Maasdijk, en op de Haagsche onder Jansen. In 1918 behoorde hij tot de oprichters der expressionistische Groningsche schildersbent „De Ploeg”. Na verschillende reizen kwam hij in 1920 met Ernst Ludwig Kirchner in aanraking en werkte een jaar met hem samen

in het Zwitsersche hooggebergte. In het flonkerend heldere en luide van de kleur en in de neiging, het beeld te herleiden tot een lenig, beknopt en puntig spel van rhythmische lijnen, toonden zijn toenmalige doeken den invloed van Kirchner. Tegenwoordig is Wiegers geheel zichzelf: een ongedwongen, vaardig en charmeerend schilder van stillevens, landschappen en figuren, begiftigd met coloristische intuïtie. Het karakteristieke zijner kunst ligt goeddeels in het nerveus zwierige en intieme der penseelvoering: in den zichtbaren lust met kleur te „schrijven”.

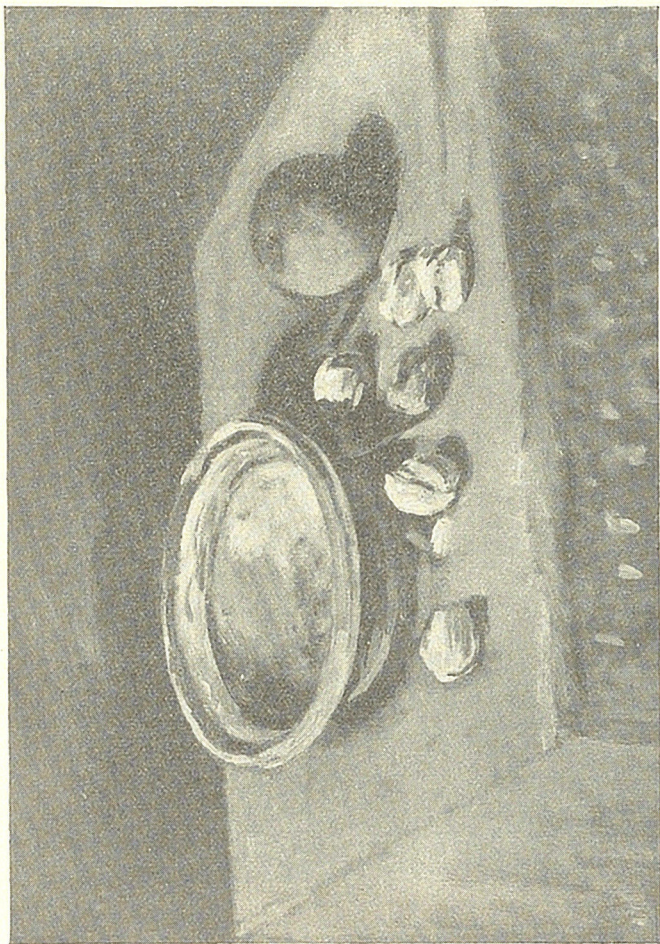
64. Landschap Ticino, wasverf, 1937.

65. Landschap Twente, wasverf, 1940.

66. Stilleven met Perzisch kleed, wasverf, 1940.

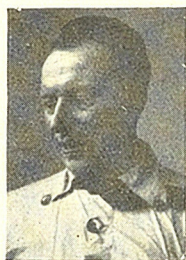
67. Stilleven met noten, wasverf, 1940.

68. Portret van den schilder G. van 't Net, wasverf, 1940.

Stillevan met Noten

Jan Wiegiers

Piet Wiegman, geboren 1885 te Zwolle, de oudere broer van Matthieu Wiegman, begon later dan deze met schilderen (omstreeks zijn 27ste levensjaar). In 1913 subsidie voor den duur van vijf jaren; hij ving toen aan met exposeeren. Hij maakte houtsneden, aquarellen, sporadisch beeldhouwwerken en voorts veel ceramiek, waarin een neiging tot speelschen zwier en „boerschen” humor aan den dag treedt, hoedanigheden, die

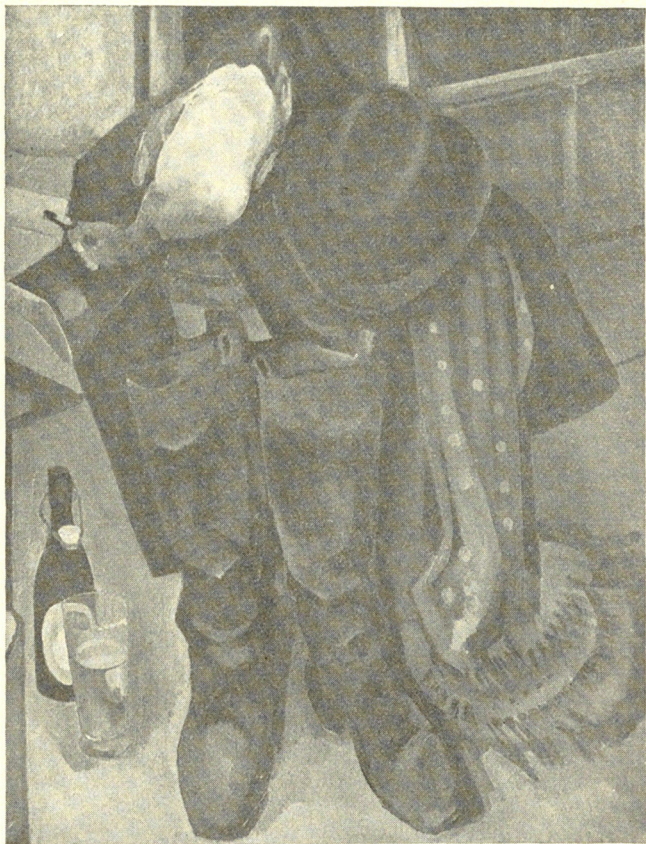
men van den gelijkmatigen en gedegen, lichtelijk zwaarmoedigen schilder niet aanstonds verwachten zou. Piet Wiegman vormde zich ten tijde van de z.g. Bergensche School, wier aanhangers de lessen van Cézanne op specifiek Nederlandsche wijze verwerkten, en hij is dezen stijl levenslang trouw gebleven. Zijn visie is ruim, zijn schilderwijze drijft niet op een gemakkelijke vlotheid, het sentiment zijner doeken heeft warmte en illusie, een menschelijk en bij tijden elegisch accent. Gevoelig en waardig tonalist, die weinig aan den grooten weg timmerde.

69. Oude Mannen- en Vrouwenhuis, Limburg, olieverf, 1928.

70. Jachtstilleven, olieverf, 1939.

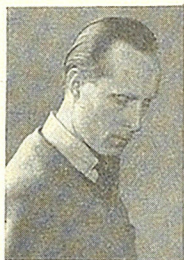
71. De Jagers, olieverf, 1935—'40.

72. De harmonicaspeler, olieverf.

Piet Wiegman

Jachtstillevan

A. C. Willink is een Amsterdammer van 1900. Hij moest voor ingenieur studeeren, maar vertrok na anderhalf jaar te Delft naar Berlijn, waar hij zich onder H. Baluschek stelde. Het vroege werk was cubistisch, door Léger beïnvloed, maar satirischer dan deze. Uit '26 dagteekende de Semaphoor, waarin men reeds den lateren „literairen" Willink herkent, de sterke kleur en decoratieve schilderwijze ten spijt. Deze latere Wil-

link behoort tot de neo-realisten, maar zijn kunst is inventiever en rijker aan associatieve prikkels dan die zijner groepsgenooten; in feite is het werk soms surrealistisch op realistische wijze. Willink is bovenal een schilder van angstgevoelens, van de angstgevoelens van dezen tijd; hij heeft een scherp historisch bewustzijn, merkbaar aan zijn keuze van motieven, maar het historische boeit hem als tegenstelling tot het actueele en zijn verhouding tot beide is sceptisch. Technisch paart hij een koel briljante nauwkeurigheid aan een duidelijk vermogen tot ensce-neering. Zijn ontwikkelingsmogelijkheden zijn vele.

73. De jonge kluizenaar, olieverf, 1937—'38.

Kunsthandel Van Lier, Amsterdam.

74. Wilma, de vrouw v. d. kunstenaar, olieverf, 1938.

Kunsthandel Van Lier, Amsterdam.

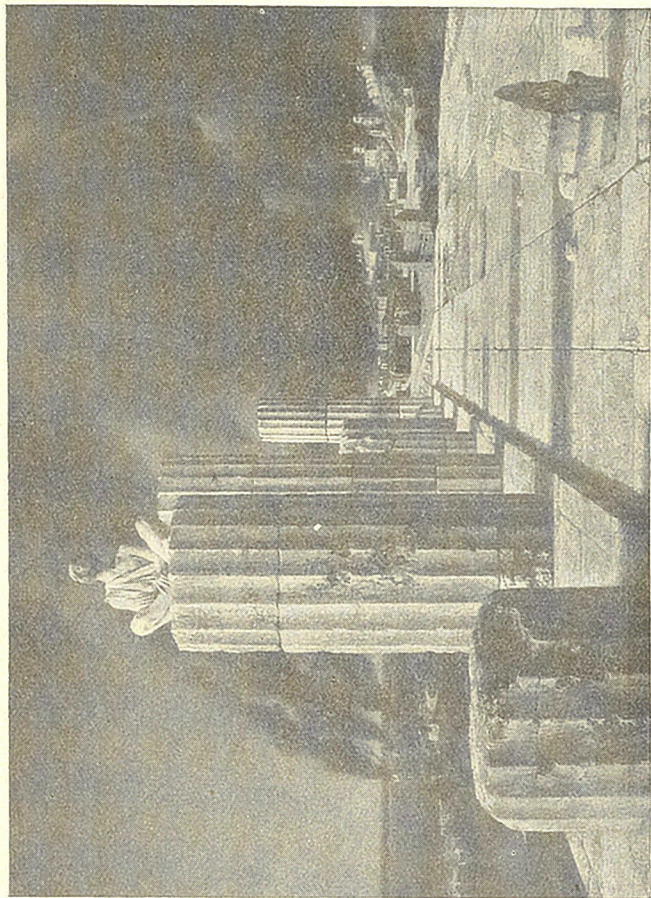
75. Simeon, de zuilenheilige, olieverf, 1939.

Gemeentemuseum, Den Haag.

76. Stadsgezicht, olieverf, 1939.

Kunsthandel Van Lier, Amsterdam.

77. Hercules in landschap, olieverf, 1940.

A. C. Willink

Simcon, de Zuilenheilige

